

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. Бургас, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА К. СЪБЕВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА Административно
наказателно дело № 20222120203880 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д-63д ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. И. С., ЕГН ***** срещу Наказателно
постановление № 630814-F643851 от 23.08.2022 г., издадено от началник на Отдел
„Оперативни дейности“ – Бургас, в ЦУ на НАП, с което на жалбоподателя на основание
чл.185, ал.2, изр. 1 ЗДДС е наложена „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл.7, ал.1
от Наредба Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, вр. чл.118, ал.4 от ЗДДС.

Жалбоподателят оспорва процесното нарушение. Поддържа, че не е било доказано, че
осъществява търговска дейност и по тази причина за него не е съществувало задължение да
въвежда фискално устройство за отчитане на плащания. Твърди, че обектът се ползва от
01.12.2021 г. съгласно договор за наем, поради което е невъзможно да е било платено за
ремонтна дейност на автомобила през месец ноември 2021 г. Жалбоподателят, редовно
уведомен, не се явява, представлява се от адв. М.. Поддържа жалбата и доразвива
изложените в нея доводи. Сочи, че предвид наличието на спорове и взаимни обвинения
между жалбоподателя и свидетеля С. Н., свидетелят Н. е предубеден и не следва да се
кредитират показанията му.

АНО началник на Отдел „Оперативни дейности“ – Бургас, в ЦУ на НАП чрез
процесуалния си представител юрисконсулт С. оспорва жалбата като неоснователна и
поддържа обжалваното постановление да бъде потвърдено като правилно и
законосъобразно. Счита нарушението за безспорно доказано. Претендира присъждане на
юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази

възраженията на страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Свидетелят С. Н. притежава лек автомобил марка „Мерцедес“ модел „Е320“ с рег. № *****. Във връзка с възникнала техническа неизправност на автомобила през месец октомври 2021 г., свидетелят Н. поискал съдействие от жалбоподателя, за когото свидетелят Н. знаел, че се занимава с извършване на ремонтни дейности на автомобили. Жалбоподателят помогнал да превозят автомобила на свидетеля Н. до сервиз, находящ се в гр. Б., ул. *****, стопанисван от жалбоподателя. Свидетелят Н. и жалбоподателят се уговорили жалбоподателят да извърши ремонт на собствения на свидетеля Н. лек автомобил. През месец ноември свидетелят Н. дал на жалбоподателя парични средства в размер на 600 лева за закупуване на автомобилни части за извършване на ремонтните дейности на автомобила. Въпреки това жалбоподателят не извършил ремонт на лекия автомобил, собственост на свидетеля Н., като Н. подал жалба във Второ РУ при ОД на МВР – Бургас и в ТД на НАП гр. Бургас. На 15.01.2022 г. жалбоподателят предал на свидетеля Н. в присъствието на двама полицейски служители от Второ РУ автомобила „Мерцедес“ с рег. № *****, който бил с демонтирани части, подробно описани в приемо-предавателен протокол, съставен при предаване на автомобила.

Във връзка с подадената от свидетеля Н. жалба в ТД на НАП гр. Бургас, свидетелят Г. П. на длъжност инспектор в ТД на НАП заедно с друг служител на НАП извършили проверка на обект – автосервиз, находящ се в гр. Б., ул. *****. На място в обекта бил установен жалбоподателят. Служителите на НАП се опитали да осъществят контролна покупка, но жалбоподателят отказал, като обяснил, че сервизът се ползва за ремонт на автомобили само на близки лица, а не се ползва с търговска цел. В обекта били установени един микробус собственост на П.М.К., за когото жалбоподателят обяснил, че му е приятел и един мотоциклет, собственост на жалбоподателя. Впоследствие свидетелят Н. се явил в НАП и на 22.02.2022 г. дал писмени сведения, като подробно описал хронологията на събитията във връзка с оставения от него автомобил за ремонт в стопанисвания от жалбоподателя автосервиз. Служителите на НАП в това число и свидетелят П. отново посетили обекта и на място установили един автомобил, собственост на лице, с което жалбоподателят живее във фактическо съжителство по данни на жалбоподателя и лек автомобил, собственост на друг негов приятел отново по данни на жалбоподателя. При извършена проверка от контролните органи било констатирано, че жалбоподателят няма регистрирано и въведено в експлоатация фискално устройство за процесния обект. По тази причина свидетелят П. съставил срещу жалбоподателя АУАН за установеното нарушение по чл. 7, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ. Впоследствие било издадено и процесното наказателно постановление.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед събраните по

делото доказателства. Доказателствата по делото са непротиворечиви и допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

На първо място нарушението се установява от показанията на свидетеля С. Н.. В показанията си свидетелят категорично посочва, че е заплатил на жалбоподателя парични средства за закупуване на части и за извършване на ремонт на собствения му лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № *****. Данни, че в обекта се извършва търговска дейност се съдържат в показанията на свидетеля Н.. Свидателят категорично заявява, че е ставал свидетел на извършване на ремонтни дейности по автомобили на трети лица от жалбоподателя, за която услуга е получавал парични средства, като Н. е бил свидетел очевидец на заплащането на пари от клиенти в автосервиза. Включително свидетелят споделя, че е придружавал жалбоподателя да получи сума пари за извършен ремонт от трето лице. Отделно от това описанието на обекта в показанията на свидетеля насочват безспорно на извода, че се касае в случая за автосервиз, в който се извършват ремонтни дейности срещу заплащане на предоставената услуга. Относно описанието на обекта показанията на свидетеля Н. изцяло се потвърждават и от показанията на свидетеля П., който също е посещавал обекта. От своя страна свидетелят П. също посочва, че обектът има характеристиките на търговски обект - автосервиз, в който се извършват ремонтни дейности на автомобили.

Показанията на свидетеля Н. са последователни, безпротиворечиви и изцяло се подкрепят от другите събрани по делото доказателства. Тук е мястото да се обсъди защитното възражение на процесуалния представител на жалбоподателя, който оспорва достоверността на показанията на свидетеля Н., като поддържа, че свидетелят и жалбоподателят са във влошени отношения и по тази причина показанията му не са обективни. В действителност от показанията на свидетеля Н. се установява, че след като оставил автомобила си за ремонт в стопанисвания от жалбоподателя автосервиз, личните им отношения се влошили. Включително всеки един от тях е подавал жалба в полицията срещу другия. Независимо от това съдът дава вяра на показанията на свидетеля Н.. От приложен в преписката приемо-предавателен протокол от 15.01.2022 г. се установява, че жалбоподателят е държал собствения на свидетеля Н. лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № *****, като на 15.01.2022 г. жалбоподателят го е предал на свидетеля Н.. От протокола става ясно, че автомобилът е бил с демонтирани части, подробно описани в протокола, което обстоятелство безспорно навежда на извод, че автомобилът е бил подложен на ремонтни дейности. В тази връзка логично звучат показанията на свидетеля Н., че е заплатил на жалбоподателя закупуването на автомобилни части и заплащане на ремонт. Обратното би означавало, че жалбоподателят е извършвал ремонтни дейности по автомобила на свидетеля за своя сметка, каквито данни по делото липсват. По делото не са събрани доказателства, които да поставят под съмнение достоверността на показанията на свидетеля Н.. В подкрепа на показанията му са и показанията на свидетеля П. и събраните писмени доказателства. Включително в преписката е налична декларация, подадена от жалбоподателя (на л. 16

гръб), в която е посочил, че в обекта се извършва сервизно обслужване на МПС-та на приятели и роднини, като ремонтните дейности се извършват за тяхна сметка. Близките отношения между жалбоподателя и клиентите на стопанисвания от него сервиз, не променя извода на съда, че в обекта се извършва търговска дейност под формата на автосервизни услуги, които следва да бъдат отчитани и регистрирани с фискално устройство. Ето защо съдът кредитира показанията на свидетеля Н..

От правна страна:

Жалбата е депозирана в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Настоящият състав като инстанция по същество след извършена проверка за законност, констатира, че при съставяне на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят неговата отмяна. АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи (упълномощен със Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП) в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. При издаване на АУАН и наказателното постановление са спазени императивните разпоредби на [чл. 42](#) и [чл. 57 ЗАНН](#).

В чл. 118, ал. 4 от ЗДДС е предвидено задължение на Министъра на финансите да издаде наредба във връзка с фискалните устройства. Именно на основание чл. 118, ал. 4 от ЗДДС е издадена и Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства – арг. от пар. 11 от ПЗР към Наредбата. Според чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. В чл. 3, ал. 1 (изм. в сила от 31.07.2020 г.) се предвижда, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Когато плащането се извършва чрез пощенски паричен превод, на клиента се предоставя хартиен или в електронен вид документ, съдържащ най-малко информацията по чл. 26, ал. 1, т. 1, 4, 7 и 8.

В настоящия случай според съда безспорно се установява, че жалбоподателят е

извършвал търговска дейност – предоставяне на ремонтни услуги в стопанисван от него автосервиз в гр. Б.. Следователно жалбоподателят попада в обхвата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата и е задължен да регистрира и отчита извършваните от него услуги чрез фискално устройство. Категорично се установява, че за процесния обект не е имало регистрирано фискално устройство. При така установените факти извършеното от жалбоподателя нарушение е било подведено под правилната санкционна нормата на чл. 185, ал. 2 изречение първо ЗДДС, съгласно която извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. На жалбоподателя е била наложена глоба в размер на 500 лева. В чл. 27, ал. 2 ЗАНН е предвидено, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на извършеното, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Настоящият състав счита, че с оглед липсата на данни за предходни нарушения, извършени от жалбоподателя наказанието следва да се определи в предвидения минимум от 300 лева. Съдът намира, че с така наложеното наказание ще бъдат постигнати целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН да се предупреди и превъзпита нарушителя, както и генералната превенция за въздействие върху обществото.

При определяне на маловажните случаи при административните нарушения съгласно ТР № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по н. д. № 1/2007 г., ОШНК следва да се съобразяват разпоредбите на НК и по точно [чл. 93, т.9 от НК](#), съгласно която разпоредба маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Във връзка с изложеното съдът счита, че няма как приложение да намери чл. 28 от ЗАНН, тъй като макар и да са налице смекчаващи вината обстоятелства (липсата на предходни нарушения), то нарушението е такова, което засяга важни обществени отношения, свързани с търговския оборот и надлежното отчитане на данъците. Нарушения от посочения вид са предпоставка за ощетяване на фиска, поради което не може да се приеме, че извършеното е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид.

С оглед изложеното обжалваното наказателно постановление следва да се измени в частта относно размера на наложеното наказание „глоба”, като размерът се намали от 500 лв. на 300 лв.

Съдът достигна до извод за наличие на основание за изменение на обжалваното НП в частта относно размера на наложената имуществена санкция. В производството

представителят на АНО претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН. В случая съдът е намалил наложената на жалбоподателя „глоба“ от 500 лева на 300 лева. Независимо, че съдът е намалил наложеното на жалбоподателя наказание, обжалваното наказателно постановление е било потвърдено в останалата му част, а именно, че има извършено нарушение от жалбоподателя, за което следва да му се наложи по-леко наказание. По тази причина на АНО следва да се присъдят разноски за възнаграждение за юрисконсулт. При определяне на дължимите разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се приложи разпоредбата на чл. 63д, ал. 5 ЗАНН, съгласно която размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който препраща към Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на АНО следва да се определи и присъди възнаграждение в размер на 90 лв., която сума е съразмерна на потвърдената част от наложеното наказание.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 630814-F643851 от 23.08.2022 г., издадено от началник на Отдел „Оперативни дейности“ – Бургас, в ЦУ на НАП, с което на М. И. С., ЕГН *****, на основание чл.185, ал.2, изр. 1 ЗДДС е наложена „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл.7, ал.1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, вр. чл.118, ал.4 от ЗДДС, като **НАМАЛЯВА** размера на „глобата“ от 500 лв. на 300 лв.

ОСЪЖДА М. И. С., ЕГН *****, да плати на Национална агенция по приходите сумата от 90 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - Бургас в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____